

Hayvan Katliamı

– AliKemal · 13 Mayıs 2016

Yaz bitince, yaz boyunca bir milyondan aşağı düşmeyen nüfus gerçek rakamına dönüverdi. Cunda'sıyla, Sarımsaklı'sıyla, Altınova'sıyla "keşfe değer" bir yeryüzü cenneti olan Ayvalık'ın nüfusu girişteki mavi-beyaz tabelada yirmi sekiz bin diye yazıyor. Sarımsaklı'nın nüfusunu belirten öyle bir tabela yok; geçenlerde muhtar, kendisinde kayıtlı altı bin kişi olduğunu söylemişti. İkamet kaydı Sarımsaklı olmayanlarla birlikte on bin kişi de sen ona! Sarımsaklı, İzmir'in sınır komşusu bir Kuzey Ege'li. Yunan Midilli Adası ile burun buruna. Bunda Sarımsaklı'nın hiçbir kabahati yok; burnunu bize doğru uzatan Midilli. Tatilciler gidip de sükûnet geldiğinden beri, o sessizlikte her sabah adada yaşayan Rumların osuruk sesiyle uyanıyorum. Rum kızı Adelphe her gün saat bir dedi mi sahile inip, bana el sallayarak öpücük yolluyor.

Ayvalık ilçe merkezi ise, açık denizden gizlenmek istermiş gibi körfeze dönmüş yüzünü. Onlarca ada, onun Ege ile bağı koparmak ister gibi dolmuş araya.

Denizden doğru esen Poyraz, benim KOAH'lı akciğerlerimi, Kazdağları'nın oksijeniyle ve Ege Denizi'nin iyoduyla buluşturup ferahlık veriyor. Hava sıcaklığı gitmek için ıvır zıvırını henüz toparlamış değil. Toparlanıp gitmekle az daha oyalanmak arası bir tereddütle orta yerde dolanıp durmakta.

Tatil sezonu dışında Sarımsaklı'da oturup da, dolu dolu yaşamak ne mümkün? Mahalle kahvehanesinin avlusundaki polyester masalarının üstüne yaz boyunca örtülen örtüler, uslu durmayıp poyrazla uçtuğu için artık örtülmüyor. Minik karıncalar o kadar çok ki, çay şekerinden saçılan kırıntılar anında yok oluyor. Sarımsaklı'nın meşhur vampir sivrisinekleri ısırıkları yeri illa ki acıtıyorlar. Yazın bitip kışın gelmesini en çok bunlar için istiyorum. Kışları yok oluyorlar. Kahvehanede yaz boyunca çalıştırılan garson yok, müşteriler azaldığından kahvenin sahibi, kendisi idare ediyor. Memurluktan emekli adam hala memurluğunun havalarında soğuk bir tip. Kahvede oturup gazozuna okey oynamanın keyiften çok asap bozucu yanları oluyor; o nedenle kahvehaneye nadiren gidiyorum. Bol bol dolaşarak, bol bol tembellik yaparak tükettiğim vakitler bir fare gibi ömrümden kemirip duruyor. Genelde insan ilişkilerim merhabaya merhaba şeklinde.

Öğlen denizden geldikten sonra balkona astığım çamaşırlarım ve havlu kurumuş bile. İran kedisi Paspas balkondaki sandalyelerden birinde kıvrılmış, miskinlenirken ihtiyar Tarçın bahçeden balkona diktiği gözleriyle Paspas'ı adeta yiyor. Aslında aralarındaki kavgaları başlatan devamlı Paspas oluyor; gidip kulübesine tecavüze yeltenirse Tarçın için varlığı ile yokluğu bir olacak. Paspas gözlerini açık tutmayı sürdürüyor, uyuyor. Komşu bahçedeki devasa ayva ağacına gelip tünemeye başlayan kargaların yaygarasından hem Paspas'ın, hem Tarçın'ın uykuları bölününce başlarını doğrultup ayva ağacına ters ters bakıyorlar. O bakışların ardındaki küfürleri duyup anlamak isterdim. Bizim gibi ana avrat

küfretmiyorlardır herhalde! Geçenlerde hem Paspas'ın önündeki kuru kedi mamalarını, hem de Tarçın'ın önündeki kuru köpek mamalarını bir karga sürüsü geldi, iki dakikada kapıp kaçtı. Kim ne derse desin, bu karga milleti kadar akıllı bir hayvan daha yoktur. Kargalara 'aptal' lakabını takanlar, kendileri aptaldır.

Kendimi adam gibi hissedebildiğim tek ilişkim evimde ve sokaklarda yaşayan kedilerle ve köpeklerle yarenlik etmek. Ben onları seviyorum, onlar beni seviyor. Sokaklarda yaşayan kedilerin ve köpeklerin nüfusu, öyle sanıyorum ki, insan sayısını katlıyordur. Sarımsaklı'nın başka şehirlerde görmeye alışkın olduğumuz çomarlardan ve tekirlerden farklı bir köpek ve kedi profili var. Pitbull Terrier, Wirehaired Pointing Griffon, Whippet, Entlebucher, Mastiff isimleri sokaklarda rastlayabileceğiniz köpek cinsleri. Her birinin pet shoplardaki fiyatı benim emekli maaşıma eşdeğerde. Kediler de tıpkı köpekler gibi, çeşit çeşit! Aklıma hemen geliveren bir kaç tür, Ankara Kedisi, Van Kedisi, İran Kedisi, Kashmir, Siyam... " Ayvalık'ın emeklisiyle kedisi köpeği boldur," lafı meşhurdur. Pet shoplarda anasının nikahı istenerek satılan bu kedi köpeklerin sokaklarda bu kadar çok olmasının nedeni ise çok üzücü bir hikaye.

Evinde kedi-köpek besleyen insanlar arasında genelde hayvanları yavru halindeyken seven, büyüdüklerinde sevimsiz bulan ya da başka birçok sebeple sahibi olduğu hayvandan kurtulmak isteyen bazıları, tatile gelirken yanlarında getirdikleri kedi-köpekleri geri götürmüyorlar. Bu hikâyedeki hüznün sadece bir bölümü; hikâyenin asıl hazin olan bölümüne tanık olduğumda ise tüylerim diken diken oldu.

Yaz sezonu bitip de sonbahar ve ardından kış geldiğinde birtakım insanların, daha çok da Çingenelerin, sabahın köründe sokaklar arasında at arabalarıyla dolaşarak bahçelerimizden para eden her şeyi çalmalarından illallah ettik, bu yüzden onların ulaşabileceği yerlerde hiç bir şey bırakmamaya gayret ediyoruz. Bizim bu sıkı tedbirlerimiz üzerine işleri yavaşlayınca, bunların bir kısmı evlere dadandı. Yazlıkçıların kapısını kilitleyerek bırakıp gittikleri evlerin kapısını veya penceresini bir şekilde açıp giriyorlar ve evin içinde para edebilecek ne bulabilirlerse at arabalarına yığıp götürüyorlar. Geçen yıl boş sanıp girdikleri evde tek başına yaşayan yaşlı bir emekli albayı öldürdüler. Bu olaydan sonra hemen herkes kapısını penceresini sağlama alıp tedbirli davranmaya başladı. Jandarma da sıkı takibe aldı bunları, göz açtırmamaya başladı.

Hırsızlığın bereketi kaçtıktan sonra para kazanmak için buldukları yeni yöntem ise, sokaklarda yaşayan cins kedi ve köpekleri toplamak... Öyle sıradan, beş para etmez çomarlara, tekirlere elleşmiyorlar. Elllerinde büyük balıkçı kepçeleri, urgan kementleri, deri ve zincirden kayışları, kedi kafesleri ve çuvalarla, cins kedi köpek avlıyorlar. Böyle yakalanmış bir kedinin veya köpeğin haykırışını duysam kanım donuyor, yüreğim atmıyor. İçim cız etse de korku bokuna sesimi çıkartamıyorum. O anlarda filmlerden fırlayıp çıkan bir Bruce Lee veya Sylvester Stallone olmayı öyle çok istiyorum ki! Yıllarca yapılan memuriyetten emekliye ayrılıp da, oksijen fabrikası gibi koyu yeşil ormanlığın kıyısında, kuş seslerinin huzurunu işiterek, durağan maviliğine arada bir uğrayıp sağanağını bırakıp giden esmer bulutların arasından selamlayan ve hiç bir zaman bunaltmayan güneşinin sağlığında barış içinde, edebiyat, resim, müzik seven, mesut insanlar arasında, anlaşılmış, sevişmiş, açsız, hırssız bir dünyaya gelip

yerleştigimi sanırken, buna, böyle insanlar engel oluyor. Her yerde bu insanların sürüsüne bereket...

Bunların yakaladıkları hayvanları meraklılarına sattığını, ya da üretip yavrularını sattığını sanıyordum. Öyle değilmiş! Yakalanan bu kedi ve köpeklerin tek alıcısı Argus isimdeki bir pet shop mağazasının sahibiymiş meğer. Argus ile tanışıyordum. Baktığım kedi ve köpekler için sürekli kuru mama aldığım bir herifti. Karşıdan karşıya oldukça sevimli, hoş sohbet bir adamdı. Kimsenin etlisine sütlüsüne karışmadığından esnaf komşuları arasında da muteber biriydi. Akşam olup da dükkânını kapattı mı, meyhane sokağında kendisi gibi Rum asıllı olan Konstantin efendinin meyhanesine uğrayıp meyhanedekilerle sıradan, ama neşeli şakalaşmalar yaparak yarım şişe kırmızı şarap içer, evine öyle giderdi. Hakkında katiyen negatif bir fikre kapılmazdınız.

Argus, sokaklarda yaşayan cins hayvanların, dükkanında sattığı aynı cins yavrulara talebi azalttığına inanıyordu. Bunun doğru olamayacağını anlatabilmek için çok uğraştım, ama mümkün olmadı. "Benim mesleğim bu, benden daha mı iyi bileceksin, " deyip diretiyordu. Meğer, bu art niyetli haliyle iyice sapıtmış da kimsenin haberi olmuyormuş. Adının anlamı "uyanık" olan Argus, küçücük çıkarları peşinde koşan insanlardan üç beş kuruş verip aldığı cins hayvanları katlediyormuş! Bunu öğrendiğim üç çocukla karşılaştığımda, çok güzel bir Van kedisini sıkıştırıp yakalamışlar, ellerindeki çuvalın içine atıp ağzını bağlamışlardı.

Biraz da çocuk olmalarından cesaretlenip, "napıyorsunuz lan?" diye terslendim.

Aynı şekilde onlar da terslenip, "sana ne?" dediler.

Her yanlarından fakirlik akan üç tane gariban çocuğu dövecek değilim ya! Hemen kibarlığa büründüm. "Çocuğum, o zavallı hayvanı neden çuvalladınız?"

"Götürüp Argus efendiye satacağız."

"Argus efendi ne yapacak bunu ki?"

Çocuklardan biri benimle dalga geçerek, "Bunun sahibi, kedim kayboldu diyerek, Argus efendinin dükkânından aynından bir yavru alacak..." deyip sırtıttı."

Öteki çocuk da arkadaşı gibi dalga geçerek, güldü. "Bunu da cortlatacak! Ha! Ha! Ha!"

Üçü de gülüştü. Onlara, "hayvanları sevmeden büyümenizin hayatınızı ne kadar çok çirkinleştireceğini bir bilseniz..." diye bir kaç nasihat vererek yanlarından ayrıldım. Hemen, Jandarma Karakoluna gittim, yapılan katliamı ihbar ettim. Karakol komutanı Başçavuş, ihbarımı, "E? N'olmuş yani, sokak hayvanlarını toparlıyorlarsa?" diye karşıladı. "Sarımsaklı'yı sahipsiz hayvanlardan temizliyorlar işte, fena mı?"